



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobkyně **MUDr. J. M.**, zast. JUDr. Dagmar Říhovou, advokátkou se sídlem Příbram VII., Ul. 28. října 184, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Praha 5, Zborovská 11, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 11 Ca 184/2003 – 49 ze dne 7. 12. 2004,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaný **j e p o v i n e n** uhradit žalobkyni na nákladech řízení částku 2558,50 Kč, a to do 15 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalovaný (dále též „stěžovatel“) v záhlaví citovaný rozsudek Městského soudu v Praze, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí č. j. ÚSR 1202/17/2003/Bas ze dne 5. 2. 2003, jímž zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Stavebního úřadu Rožmitál pod Třemšínem č. j. výst. 1688/2002/454 ze dne 14. 11. 2002. Rozhodnutím stavebního úřadu bylo vydáno stavební povolení na stavbu garáže pro osobní automobil na pozemku parc. č. 78/1 v katastrálním území B. u R. p. T. žadatelům A. a J. Z. Žalobkyně (odvolatelka) má za to, že vydáním uvedeného stavebního povolení byla zkrácena na svých právech vlastnice sousedních nemovitostí.

Dle názoru soudu se žalovaný nedostatečně vypořádal s námitkou žalobkyně, podle které by plánované umístění garáže prakticky znemožňovalo údržbu okapu či střechy jejího domu. Stěžovatel zde pouze uvedl, že záleží jen na technickém řešení, jakým způsobem bude údržba předmětné části rodinného domu zajištěna, a ani přesah střechy nemůže

např. čištění okapů ovlivnit. Toto odůvodnění shledal Městský soud v Praze nedostatečným, neboť z něj není zřejmé, jakým způsobem žalovaný k uvedeným závěrům dospěl. Správní orgány podle soudu nevycházely při svém rozhodování z reálné situace a nezohlednily skutečnost, že podél nemovitosti žalobkyně v prostoru mezi jejím domem a uvažovanou garáží je umístěn ještě plot. Údržba nemovitosti je pak jedním z hledisek, které mají být hodnoceny v souladu s ust. § 8 vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu (dále jen „vyhláška“). V situaci, kdy pro posouzení odstupu mezi rodinným domem a garáží vyhláška nestanoví minimální vzdálenost, měl stavební úřad o to pečlivěji zhodnotit všechna kritéria ust. § 8 odst. 1 vyhlášky, které obsahuje, vedle hledisek uváděných stavebním úřadem, rovněž požadavek na zachování pohody bydlení. Městský soud v Praze proto rozhodnutí žalovaného podle ust. § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně uložil žalovanému posoudit, zda umístění předmětné garáže vyhovuje požadavku na zachování pohody bydlení ve smyslu ust. § 8 odst. 1 vyhlášky, či nikoli a rozhodnutí v tomto smyslu řádně odůvodnit.

Z obsahu podané kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel napadá rozhodnutí Městského soudu v Praze z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů, resp. v jiné vadě řízení před soudem, která měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Uvedený důvod spatřuje stěžovatel v tom, že soud podle jeho názoru nedostatečně posoudil všechny skutečnosti nutné pro celkové a spolehlivé zjištění stavu věci, jakož i v tom, že neposoudil všechny skutečnosti známé v době projednání žaloby. K žalobní námitce praktické nemožnosti provádět údržbu nemovitosti standardním způsobem, se kterou se soud bez jakéhokoliv podrobnějšího dokazování ztotožnil, stěžovatel poukazuje na korespondenci mezi staviteli a žalobkyní z roku 1999, jejímž obsahem byla nabídka stavebníků na prodej části jejich pozemku podél společné hranice žalobkyni, na kterou tato nepřistoupila; na skutečnost, že při provádění nové vnější omítky na západní stěně domu žalobkyně před třemi až čtyřmi lety nebylo nutné demontovat stávající oplocení, přestože by taková demontáž nebyla nijak složitá, a je tudíž možné v případě potřeby užít stejný typ lešení, jaký použila žalobkyně při této příležitosti; jakož i na to, že skutečná vzdálenost staveb je 147, resp. 155 cm, tedy více než je uvedeno ve stavebním povolení (140 cm). Co se týče dalšího žalobního tvrzení, se kterým se Městský soud v Praze ztotožnil, a to že stavba garáže znemožňuje údržbu okapu či střechy, stěžovatel uvádí, že okap nemovitosti žalobkyně nikdy v minulosti nebyl z pozemku žalobkyně udržován, neboť padesáti sedmi centimetry přesahuje nad pozemek stavebníků. Jak údržba okapů, tak i opravy střechy žalobkyně byly v minulosti vždy prováděny z pozemku stavebníků s jejich svolením. S přihlédnutím ke skutečné výšce garáže 250 cm a skutečné výšce spodního okapu střechy žalobkyně 333 cm je zřejmé, že ze střechy garáže bude čištění okapu snadnější než doposud. K námitce zastínění kuchyňského okna žalobkyně stěžovatel poznamenává, že je mu sice známo, že žalobkyně v současnosti užívá původní komoru jako kuchyňský kout, v průběhu správního řízení však nepředložila žádné rozhodnutí, kterým by se měnil způsob užívání komory a dle spisového materiálu tak stíněná okna i nadále zůstávají okny spíše a komory (nikoli kuchyně). Stěžovatel připouští, že výše uvedená detailní argumentace není v napadeném rozhodnutí obsažena, ač (neboť?) skutečnosti zde uváděné jsou všem účastníkům řízení známy. Je-li mu pak vytýkáno, že nevycházel z reálné situace, nevycházel z ní ani soud. Podle rozsudku Městského soudu v Praze byla stavba umístěna ve vzdálenosti 1,4 m od domu žalobkyně, přestože skutečná vzdálenost je 1,47 až 1,55 m; není v něm zjištěna vzdálenost vlastnické hranice pozemku žalobkyně od její nemovitosti, skutečný přesah střechy nad pozemek stavebníků, soud neověřil dosavadní způsob provádění údržby nemovitosti žalobkyně a tyto skutečnosti, všem účastníkům řízení známy, nezhodnotil ve vzájemných souvislostech.

Svůj závěr pouze velmi obecně opírá o pouhý názor ve prospěch žalobkyně. Stěžovatel rovněž žádá Nejvyšší správní soud, aby přiznal jeho kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalobkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 14. 2. 2005 naznačuje její možnou opožděnost, bylo-li rozhodnutí soudu doručeno právní zástupkyni žalobkyně dne 5. 1. 2005 a byla-li kasační stížnost doručena soudu osobně dne 19. 1. 2005. Dále má za to, že z kasační stížnosti není patrné, z jakého zákonného důvodu podle ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. stěžovatel rozsudek Městského soudu v Praze napadá. Dovozuje, že takovým důvodem nemůže být návrh provádění údržby domu žalobkyně, jak by ji prováděl stěžovatel, ani šířka stavebnicového lešení, jakož ani skutečnost, že žalobkyně před postavením předmětné garáže opravila svým nákladem základy svého domu. Přesto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl. Návrh stěžovatele na odklad vykonatelnosti napadeného rozsudku považuje žalobkyně za účelový, neboť garáž byla již postavena a přes vědomí stavebního úřadu o podané správní žalobě i zkolaudována. Žalobkyně nakonec žádá, aby bylo stěžovateli uloženo uhradit k rukám její právní zástupkyně náklady řízení spočívající v odměně advokáta podle vyhlášky č. 484/2000 Sb. a dvou režijních paušálech po 75 Kč, spolu s DPH ve výši 19%.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil tyto pro posouzení případu rozhodné skutečnosti: Dne 14. 11. 2002 vydal Městský úřad v Rožmitále pod Třemšínem, odbor výstavby a životního prostředí, na základě žádosti A. aj. Z. rozhodnutí č. j. 1688/2000/454, kterým povolil stavbu garáže pro osobní automobil na pozemku parc. č. 78/1 v kat. území B. u R. p. T., obec V. Tímto rozhodnutím zároveň vyhověl námitkám žalobkyně, spočívajícím v požadavku vytýčení stavby a hranic pozemků, umístění stavby a zastínění oken domu ve vlastnictví žalobkyně (posunutím plánované stavby o dva metry) a odvedení dešťových vod ze střechy navržené garáže. Námitku požadující vybudování sběrné jímky pro jímání nečistot z auta zamítl.

O odvolání žalobkyně rozhodl stěžovatel tak, že napadené rozhodnutí potvrdil a podané odvolání zamítl. Dle názoru žalovaného není samotné umístění stavby garáže a její provedení dle předložené projektové dokumentace v rozporu s obecnými technickými požadavky na výstavbu, stanovenými vyhláškou č. 137/1998 Sb. Studie možného zastínění obytného prostoru rodinného domu čp. 28 prokazuje, že stavbou garáže nedojde k zastínění jeho obytných místností. Co se týče námitky znemožnění přirozeného větrání kuchyňským oknem žalobkyně, má stěžovatel za to, že výstavba předmětné garáže sama o sobě nijak neomezuje použití stávajícího okna z kuchyně pro přirozené větrání dotčených prostor. Jako nedůvodnou posoudil stěžovatel rovněž námitku nedostatečnosti vzniklé proluky o šíři 1,4 m mezi stavbami pro provádění jakékoli údržby rodinného domu ve vlastnictví žalobkyně. Dle jejího názoru by totiž s ohledem na přesah střechy domu, který zde činí cca 1 m, byla údržba této části nemovitosti zcela vyloučena. Žalovaný naproti tomu dospěl k závěru, že vzdálenost garáže od rodinného domu žalobkyně je natolik dostačující, že ani přesah krovu cca 1 m nemůže např. čištění okapů podstatně ovlivnit. Vzhledem k tomu, že výška přesahu střechy nad okolním terénem je prakticky rovna výšce stropů nad přízemím, lze okapy považovat za snadno dostupné.

Nejvyšší správní soud se primárně zabýval námitkou žalobkyně, podle níž mohla být kasační stížnost podána opožděně. Ze soudního spisu zjistil, že napadené rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno dne 5. 1. 2005, kasační stížnost pak byla podána osobně dne 19. 1. 2005, tedy poslední den zákonné lhůty, a byla proto podána včas. Nebyl-li dán důvod pro odmítnutí kasační stížnosti jako opožděné, přezkoumal Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu důvodů v kasační stížnosti uplatněných, avšak dospěl k závěru, že tato není důvodná.

Stěžovatel má předně za to, že Městský soud v Praze nedostatečně posoudil všechny skutečnosti nutné pro celkové a spolehlivé zjištění stavu věci, jakož i v tom, že neposoudil všechny skutečnosti známé v době projednání žaloby. Podle rozsudku byla stavba umístěna ve vzdálenosti 1,4 m od domu žalobkyně, přestože skutečná vzdálenost je 1,47 až 1,55 m, soud nezjistil vzdálenost vlastnické hranice pozemku žalobkyně od její nemovitosti ani skutečný přesah střechy nad pozemek stavebníků a neověřil dosavadní způsob provádění údržby nemovitosti žalobkyně. Všechny tyto skutečnosti nakonec nezhodnotil ve vzájemných souvislostech.

Nejvyšší správní soud v první řadě připomíná, že úkolem soudů ve správním soudnictví není zjistit skutečný stav věci prováděním rozsáhlého dokazování. Tato povinnost je zákonem č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) uložena správním orgánům. Správní soudy naproti tomu při svém rozhodování vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Podle ust. § 52 s. ř. s. pak soud rozhodne, které z navržených důkazů provede a *může* provést i důkazy jiné. Podle ust. § 77 s. ř. s. provádí soud dokazování při jednání. Přitom *může* zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem, neupraví-li zvláštní zákon rozsah a způsob dokazování jinak. Tato úprava, ponechávající v podstatě na úvaze soudu, zda a v jakém rozsahu bude provádět dokazování, koresponduje s principem kasačním, kterým je řízení před správními soudy ovládáno. Posoudil-li proto Městský soud v Praze obsah spisu, jakož i v něm založenou fotodokumentaci jako pro své rozhodnutí dostačující, nebyl již povinen provádět jakékoli další dokazování ve smyslu výtek obsažených v podané kasační stížnosti. Zde užitou argumentaci navíc stěžovatel uplatňuje poprvé až v řízení před Nejvyšším správním soudem. Doplnění dokazování nenavrl ani ve vyjádření k žalobě, ani při jednání před Městským soudem v Praze. Jakékoli námitky nedostatečně provedeného dokazování před tímto soudem tudíž nejsou důvodné.

Podle ust. § 3 odst. 4 správního řádu musí rozhodnutí správních orgánů vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Řízení je třeba vést tak, aby posilovalo důvěru občanů ve správnost rozhodování, aby přijatá rozhodnutí byla přesvědčivá a vedla občany a organizace k dobrovolnému plnění jejich povinností. Podle ust. § 47 odst. 3 správního řádu uvede správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na jejichž základě rozhodoval. Stěžovatel v daném případě odůvodnil své rozhodnutí o námitce nemožnosti údržby rodinného domu žalobkyně pouze tím, že vzdálenost garáže od rodinného domu žalobkyně je natolik dostačující, že ani přesah krovu cca 1 m nemůže např. čištění okapů podstatně ovlivnit. Vzhledem k tomu, že výška přesahu střechy nad okolním terénem je pak prakticky rovna výšce stropů nad přízemím, lze okapy považovat za snadno dostupné. Takové odůvodnění je však pouhým konstatováním názoru žalovaného, které nijak neobjasňuje, zda žalovaný k této otázce činil jakékoli dokazování, resp. na jakém podkladě k tomuto svému názoru dospěl. Své závěry žalovaný nijak blíže nerozvádí ani nevysvětluje, a není tak zřejmé, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden. V konečném důsledku pak jistě nelze rozhodnutí žalovaného posoudit jako přesvědčivé.

Městský soud v Praze proto nepochybil, shledal-li odůvodnění žalovaného nedostatečným (ostatně tento fakt připouští v závěru kasační stížnosti i sám stěžovatel) a správně napadené rozhodnutí stěžovatele zrušil.

Na tomto závěru pak nemůže nic změnit ani argument žalovaného, podle něhož skutečnosti popsané v kasační stížnosti do odůvodnění svého rozhodnutí

nezahrnul, neboť jsou „všem účastníkům známy“. Jednak – i v případě, že by tomu tak opravdu bylo – nezbavovala by tato okolnost správní orgán povinnosti projednat a rozhodnout danou věc v souladu se zákonem – v daném případě zejm. s výše citovanými ustanoveními správního řádu; jednak je toto tvrzení v jistém rozporu s odůvodněním napadeného rozhodnutí stěžovatele. Zde totiž žalovaný v podstatě doslova přejímá údaje uváděné žalobkyní v odvolání, konkrétně vzdálenost garáže od rodinného domu žalobkyně 1,4 m, resp. přesah střechy rodinného domu žalobkyně na pozemek stavebníků cca 1 m. V kasační stížnosti přitom argumentuje, že skutečná vzdálenost staveb od sebe navzájem je 1,47 až 1,55 m a že přesah střechy činí 57 cm. Z uvedeného lze usoudit, že tyto skutečnosti „všem účastníkům řízení známy“ nebyly v době rozhodování stěžovatele zcela jednoznačné ani pro něho samotného. Jejich uvedení na pravou míru pak bylo nepochybně úkolem stěžovatele jako odvolacího správního orgánu (§ 59 správního řádu), nikoli soudu v přezkumném řízení. Zcela stranou pak Nejvyšší správní soud ponechává, že Městský soud v Praze ani neměl možnost tyto, jakož ani ostatní skutečnosti uvedené v kasační stížnosti, pro rozhodnutí správního orgánu jistě podstatné, zjistit.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že rozsudek Městského soudu v Praze netrpí vadou podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl. Za této situace (a s přihlédnutím k poznámce žalobkyně v jejím vyjádření ke kasační stížnosti) již Nejvyšší správní soud nerozhodoval samostatně o návrhu stěžovatele na odklad vykonatelnosti rozhodnutí soudu.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobkyně měla v řízení plný úspěch, náleží jí proto vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení důvodně vynaložených (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalobkyni, jež byla v řízení před Nejvyšším správním soudem zastoupena na základě plné moci advokátkou, tedy náleží náhrada nákladů právního zastoupení, tzn. dvou úkonů právní služby v souladu s § 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve výši 2 x 1000 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 75 Kč za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 2150 Kč. Protože je zástupkyně žalobkyně plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně z přidané hodnoty vypočtená dle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 408,50 Kč. Celkovou částku 2558,50 Kč je žalovaný povinen uhradit žalobkyni k rukám její právní zástupkyně do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 12. dubna 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu